

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1067/2023
11.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Стојчић, адвокат из ..., против туженог „А1 СРБИЈА“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Иван Јанковић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, реинтеграције и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 97/22 од 28.01.2022. године, у седници већа одржаној дана 11.05.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 97/22 од 28.01.2022. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 97/22 од 28.01.2022. године преиначена је пресуда Трећег основног суда у Београду П1 175/17 од 08.06.2021. године, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи као незаконито решење „VIP Mobile“ д.о.о. Београд, правног претходника туженог број ..-11 од 24.02.2011. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду од 15.09.2008. године и да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад; да се тужени обавезе да тужиоцу на име накнаде штете због изгубљених зарада за период од 09.03.2011. године закључно са 08.08.2014. године исплати укупан износ од 4.193.592,45 динара са појединачним месечним износима и каматом који су наведени у ставу четвртном изреке првостепене пресуде; да тужени за утужени период на досуђене износе накнаде штете обрачуна и уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање – Филијали Београд, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање – Филијали Београд и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање, Филијали Београд; одбијен је захтев да се обавезе тужени да тужиоцу надокнади парничне трошкове, те је тужилац обавезан да туженом надокнади парничне трошкове у износу од 427.500,00 динара. Тужилац је обавезан да туженом надокнади трошкове

жалбеног поступка у износу од 45.000,00 динара, у року од 15 дана, а захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби је одбијен.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињених пред другостепеним судом, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужени је благовремено поднео одговор на ревизију.

Испитујући правноснажну пресуду донету у другом степену применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити постоје процесне радње или пропусти који би представљали битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на пословима По закљученом уговору о раду од 15.09.2008. године предвиђено је да тужиоцу, поред случајева утврђених законом, може престати радни однос отказом уговора о раду од стране послодавца ако својом кривицом учини следеће повреде радних обавеза: неблаговремено, несавесно или немарно обављање послова или поступање противно одредбама закона, општим актима друштва и другим правилима службе, давање нетачних података ако је то од утицаја на доношење одлуке надлежних органа друштва, одбијање извршавања послова, односно радних задатака или налога, ако за то не постоје оправдани разлози и нарушавања угледа друштва. Дана 31.01.2011. године директор туженог је тужиоца упозорио да су се стекли услови за доношење решења о отказу због напред наведене повреде радне обавезе, предвиђене уговором о раду, наводећи по датумима и садржини шеснаест директних повреда радне обавезе у периоду од 02.09.2010. године до 25.01.2011. године. Након што се тужилац изјаснио на наводе упозорења, спорним решењем од 24.02.2011. године тужени је отказао тужиоцу уговор о раду и одјавио га са Фонда за пензијско и инвалидско осигурање.

Другостепени суд је на основу наведених чињеница закључио да постоји отказни разлог предвиђен чланом 179. став 1. тачке 2. и 3. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05) који је био на снази у време закључења уговора о раду, те да у ситуацији када је тужиоцу омогућено да изнесе одбрану и изјасни се о радњама за које послодавац сматра да представљају разлог за отказ, те да је побијано решење донео директор у складу са чланом 192. Закона о раду, тужбени захтев није основан.

Другостепени суд је пресуду засновао на чињеницама које су утврђене од стране првостепеног суда, па се неосновано ревизијом указује да у побијаној пресуди недостају разлози о оцени изведених доказа и чињеничном закључку у складу са правилима о терету доказивања из члана 231. ЗПП.

По оцени Врховног суда на утврђено чињенично стање првостепеног суда другостепени суд је правилно применио материјално право.

Тужени је упозорио тужиоца о постојању отказног разлога предвиђеног уговором о раду у складу са обавезом прописаном чланом 180. Закона о раду, а чињенице о временском периоду и садржини радњи које представљају повреду радне обавезе не остављају разумну сумњу да је побијано решење донето у складу са законом.

Опис повреда радних обавеза наведених у упозорењу о постојању отказног разлога односи се на временски период од 02.09.2010. године до 25.01.2011. године, па се не може прихватити истрајавање у ревизији да је у време отказивања уговора о раду протекао рок од три месеца од дана сазнања туженог за чињенице које су основ за давање отказа (члан 184. став 1. Закона о раду). Примедбе на рад тужиоца које по чињеничном утврђењу чине повреде радне обавезе, имали су како чланови тужиоачевог тима, тако и чланови управног одбора, па правилно другостепени суд закључује да су се стекли услови за отказивање уговора о раду, што целокупно постављени тужбени захтев чини неоснованим.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

На основу одредби чл. 165. став 2. и 154. ЗПП одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка, пошто наводи одговора на ревизију нису били потребни за доношење одлуке.

**Председник већа-судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**